

„Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.“ (Ž 121,2)

Kdo v životě někdy neměl pocit, že to nezvládá?

Zažívá to i autor Žalmu 121, který prožívá těžkosti a klade si otázku, odkud může přijít pomoc, kterou potřebuje.

Odpovědí je potvrzení jeho víry v Boha, kterému důvěřuje. Přesvědčení, s nímž mluví o Hospodinu, který bdí nad každým člověkem i celým lidem a chrání ho, vyjadřuje jistotu, která zřejmě pramení z hluboké osobní zkušenosti.

Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.“

Zbytek žalmu je vlastně hlásáním mocného a milujícího Boha, který stvořil vše, co jest, a střeží to dnem i nocí. Hospodin „nedopustí, aby se tvá noha zvrtila, nebude drímat tvůj strážce“, praví žalmista a touží čtenáře přesvědčit. Autor zvedl oči, obklopen těžkostmi, hledal oporu vně a mimo své bezprostřední prostředí a našel odpověď. Zakusil, že pomoc přichází od Toho, který zamýšlel a dal život každému stvoření, v každém okamžiku ho nadále podporuje a nikdy jej neopouští. Pevně věří v tohoto Boha, který dnem i nocí bdí nad všemi lidmi – je to „Izraelův strážce“ – do té míry, že se o to musí podělit s ostatními.

„Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.“

Ve chvílích nejistoty, úzkosti a tísně, říká Chiara Lubichová: „Bůh chce, abychom věřili v jeho lásku, a žádá nás o projev důvěry. (...) Chce, abychom využili těchto tíživých okolností a ukázali mu, že věříme v jeho lásku. A to znamená, abychom věřili, že je naším Otcem a myslí na nás. Hodit na něj všechny své starosti. Složit je na něj.“ Jak se však pomoc, která přichází od Boha, dostane ke každému z nás? Písmo svaté vypráví množství příběhů, v nichž se to projevuje skrze činy mužů a žen, jako jsou Mojžíš, Eliáš, Eliša nebo Ester, kteří byli povoláni, aby se stali nástroji Boží péče o lidi nebo o nějakou konkrétní osobu. Pokud i my „zvedneme oči“, poznáme působení lidí, kteří nám vědomě či nevědomě přicházejí na pomoc, budeme vděční Bohu, od něhož veškeré dobro vždy pochází (On stvořil srdce každého člověka), a budeme o tom moci svědčit druhým. Je ovšem těžké si to uvědomit, pokud jsme uzavřeni do sebe a v těžkých chvílích přemýšlíme, jak to zvládneme vlastními silami. Když se však otevřeme, rozhlédneme se kolem sebe a zvedneme oči, zjistíme, že i my můžeme být nástroji Boha, který se stará o své děti. Rozpoznáme potřeby druhých a můžeme jim být cennou pomocí.

„Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.“

Roger z Kostariky vypráví: „Jeden můj známý kněz mi dal vědět, že si někdo přijde vyzvednout pleny pro dospělé, které mu dala k dispozici solidární skupina, ke které patřím, protože jsme věděli, že je potřebuje jeden z jeho farníků. Zatímco jsem na něj čekal, viděl jsem, jak kolem mého domu prochází sousedka, která byla ve velmi tíživé situaci. Dal jsem jí proto posledních sedm vajec, která jsem měl, spolu s dalšími potravinami. Byla překvapená, protože neměla nic k jídlu pro sebe, svého manžela ani pro děti. Připomenul jsem jí Ježíšovu výzvu ‚prostě a dostanete‘ (Mt 7,7) a zdůraznil jsem jí, že On je pozorný k našim potřebám. Vrátila se domů šťastná a vděčná Bohu. Odpoledne přijel člověk, kterého poslal onen kněz. Pozval jsem ho na kávu. Byl to řidič kamionu a při rozhovoru jsem se ho zeptal, co převáží. ‚Vejsce,‘ odpověděl a chtěl mi jich dát dvaatřicet.“

